

CLARENCE VALG

Clarence F. Robison deltog i De Olympiske Sommerlege i 1948 og fik stor succes som træner i college-atletik. Som ung havde han lovet, at han altid ville overholde visdomsordet. Han vidste, at det ikke betød, at han vandt alle sine løb. Men han vidste, at vor himmelske Fader kunne hjælpe ham til at gøre sit bedste, når han var ren og værdig og havde tro.

Clarence mod favoritten

Lori Fuller

Kirkens Tidsskrifter
Baseret på en sand historie

Clarence stirrede ud af bilruden, da man kunne se havnen. Både vuggede i vandet foran farverige huse og butikker. København var en smuk by fyldt med slotte, palæer og parker. Den lignede slet ikke Clarence hjemby i Utah i USA. Clarence kunne se de støvede gader for sig, hvor han løb om kap, da han var dreng. Nu var han på det amerikanske atletiklandshold, og i morgen skulle han møde den danske favorit i et vigtigt løb.

Bilen standsede foran en lille kirkebygning, hvor mødet allerede var begyndt.

Da Clarence satte sig på bageste række, var der en af missionærerne på forhøjningen, der genkendte ham fra en avisartikel om morgendagens løb. Grenspræsidenten bad Clarence om at komme op og tale.

Da Clarence havde fortalt, hvorfor han var der, rejste en dreng sig op og rakte hånden i vejret. »Tror du, at du kan slå den danske mester,« spurgte han.

Clarence vidste ikke helt, hvad han skulle sige. Den danske

løber *havde* en bedre tid i et af sæsonens løb.

»Selvfølgelig kan han det,« sagde en af missionærerne, inden Clarence kunne nå at svare. »For han efterlever visdomsordet.« Han slog op i skrifterne på Lære og Pagter 89. Han læste løftet til dem, som holder visdomsordet, om, at de »skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte« (L&P 89:20).

Hvad kunne Clarence sige? Han vidste, at visdomsordet var sandt. Og som barn havde han lovet altid at holde det. Men det betød ikke i sig selv, at han ville vinde dette

løb. Det krævede også øvelse og dygtighed at vinde. Da Clarence gik fra mødet, tænkte han: »Der kommer jo alligevel ikke nogen fra kirken til løbet i morgen.«

Da Clarence varmede op til løbet næste aften, så han op og fik øje på de to missionærer med en gruppe på ca. 17 drenge. De *var* kommet!

Da de kom tættere på hinanden, hviskede en af missionærerne til Clarence: »Løb, som du aldrig har løbet før, i aften.« Mange af drengene var ikke medlemmer af Kirken, men de var kommet med deres venner for at se, om det med visdomsordet virkelig kunne være rigtigt.

Clarence blev nervøs. Det var ikke sikkert, at hans bedste var godt

nok i det løb. Men han løb for et princip i Jesu Kristi evangelium. Han *havde* noget at vinde. Han havde aldrig bedt om at vinde før, men han fandt et sted, hvor han kunne bede uforstyrret.

Han bad: »Kære himmelske Fader, jeg ved, at visdomsordet er sandt, og jeg har aldrig brudt det. Vil du velsigne mig med sejr i dette løb.« Da han gik hen til startlinjen, vidste han, at vor himmelske Fader havde hørt hans bøn. Han satte sin lid til vor himmelske Faders vilje.

Den aften regnede det, og banen var lidt mudret. Da Clarence begyndte at løbe, følte det som så mange andre 1500 meter-løb, han havde løbet. Tempoet var højt, og

den danske favorit havde lagt sig i spidsen. Men da Clarence var færdig med tredje omgang, var han pludselig ikke træt mere. Han begyndte at løbe hurtigere, og det gjorde ikke ondt. Og selv hurtigere end det, gjorde det stadig ikke ondt. Han løb udenom den danske mester og øgede *stadig* farten.

Da Clarence kom rundt i svinget, råbte hans træner: »Sæt farten ned! Ellers når du aldrig målstregen!« Men Clarence vidste, at han kunne blive ved med at løbe. Da han nåede målstregen, lå han næsten 50 meter foran den danske løber. Han vidste, at han havde vundet, fordi vor himmelske Fader havde besvaret hans bøn, og fordi visdomsordet var sandt. ■